

bejdsindtægt. Det bliver meget vanskelige at træffe Bestemmelser i den Henseende end med Hensyn til den ulovlige Handling. Saa er der den korte Ventetid i Forening med Understøttelsernes Størrelse. Det er jo meget betydelige Understøttelser og en meget kort Ventetid. I de første 6 Dage saa de altsaa kun Sygekasspege, men derefter skulle de baade have Sygekasspege og indtil to Tredjedele af deres Løn. Det er vistnok til sammenlagt ofte mere, end hvad de vilde fortjene, hvis de kunde arbejde, og det er altsaa heller ikke en Ordning, der opfordrer til Forsigtighed i nogen særlig Grad. Der maa tilmed ikke lægges en mindre Indtægt til Grund end 1000 Kr. for en Person, der er bosat i Kjøbenhavn eller en Kjøbstad, og 800 Kr. for en paa Landet bosiddende Person. Altsaa selv om de slet ikke have tjent nogen som helst Ting, skulle de have de to Tredjedele af en Dagløn svarende der til plus det Sygekassebidrag, de faa. Jeg maa sige, jeg tror, det i Forening med Næsten vil blive meget farligt. Saa har man i Forslaget haft en Mulighed for gennem den foreslaaede Statsanstalt dog at gøre Forsøg paa at faste nogle Forholdsregler tilvejebragte til Undgaaelse af Ulykkestilfælde og af Misbrug og Simulation og alt, hvad dertil hører, disse sørgelige Uvækster, som i saa høj Grad bestæftige Lovgivningsmagten i det Land, hvor man har indført en Statsforsikring. Men det har man jo slet ikke forsøgt paa. Man har tværtimod gjort denne Statsanstalt til en ren Illusion. Statsanstalten har jo i Virkeligheden, saaledes som den er foreslaaet, slet ikke andet at gøre end at fastsætte de Erstatninger, der skulle ydes. Men man har været saa forsigtig, efter Regeringens Mønster, hvor Talen var om en Statsanstalt med ganske andre Opgaver, at sætte en Appellinstans bag ved. Denne Appellinstans skal kunne træffe en anden Afgørelse om Erstatningens Størrelse, end Statsanstaltens Bestyrelse har truffet, og hvis man ikke allerede derom havde Erfaringer fra Udlandet, kunde man i Grunden sige sig selv, at denne Appel vil blive benyttet saa at sige i alle Tilfælde. Man skal altsaa have et Afgørelsessted uden for Statsanstalten, som kan desavouere, om jeg saa maa sige, Statsanstalten, og Statsanstalten skal slet ikke have andet at gøre end foreløbigt at fastsætte de Erstatninger, som saa dette Udvalg kan sætte til Side. Fra denne Anstalt kan der ikke komme noget som helst, og fra dem, der skulle betale, kan der virkelig heller ikke komme noget som helst. Disse Statteyhedere rundt omkring i Landet, som skulle betale Pengene, ere jo

ikke i Stand til at kunne gøre noget som helst, der kan forhindre Ulykkestilfælde. Dette er maaske det allerfarligste Moment i denne Lov. Man gør Arbejderne og Arbejdsgiverne til fuldstændig uvedkommende Faktorer i den hele Sag. Alt skal udredes af det, som det ærede Medlem nylig kaldte „de større Statteyhedere“ i Landet. Det ærede Medlem syntes bagefter at have faaet nogen Betænkelighed med Hensyn til, hvorvidt en nogenlunde vel situeret Husmand paa Landet med 600 Kr. i aarlig Indtægt rettelig kan kaldes for en af „de større Statteyhedere“, især naar Talen er om, at der skal udredes en Livrente, som kunde føre til, at den paagældende Invalid fik indtil 3000 Kr. om Aaret. Men det er dog hans Mening, at de større Statteyhedere skulle betale dette Beløb, og jeg maa nødvendigvis være i fuld Overensstemmelse med alle, naar jeg udtaler, at de større Statteyhedere ville være aldeles ude af Stand til at faa selv den fjerneste Indskyldelse paa, hvorledes denne Lov praktiseres. De ville blot have at betale deres Rodemester, deres Statteoptræver, naar Regningen kommer, og hvis de synes, det er dyrt, og hvis de gøre nogen Vanskelighed i saa Henseende, saa vil det ikke være i Retning af at faa Ulykkestilfælde forhindrede eller forebyggede, thi det ere de ganske ude af Stand til. Det næste Punkt bliver derefter, at den Røgt og Pleje, som man ønsker maa blive den tilskadekomne til Del, kommer saa hurtig og paa en saa god Maade som muligt. Det er klart, efter hvad jeg allerede har sagt, at der er jo ikke nogen som helst økonomisk Spørgsmaal om noget som helst Sted til, at det kan ske. De Herrer vide, hvorledes der nu gaas frem over for de forsikrede Arbejdere. Det er en kostbar Historie, naar en Arbejder kommer alvorligt til Skade. Det kan dreje sig om en betydelig Sum, dersom han bliver vedvarende arbejdsdygtig i større eller mindre Grad, og de paagældende Selstaber gøre alt, hvad der er dem muligt for gennem dygtig Lægehjælp og god Hospitalthjælp at faa deres Tab reducerede saa meget som muligt. Her drejer det sig jo om Forsørgelser, der blive omtrent 5—6 Gange saa store som de, man hidtil har hdet efter den Forsikringsmaade, som er den gældende. Den er jo 1500 Kr. i Tilfælde af Invaliditet, 1000 Kr. i Tilfælde af Død, og 1 Kr. i Dagpenge. Saaledes er det i Almindelighed Tilfældet; man er jo gaaet noget videre særlig fra Regeringens Side, og det fortjener stor Paaskønnelse, naar man saaledes sætter Summen op, men det, jeg har nævnt, er det almindelige. Men selv ved disse mindre Summer vises